

Haanden paa en ringe gageret Funktionær. Naar man ser hen til det Arbejde og det Ansvar, der lægges paa ham, de Kundskaber og den Dygtighed, man forudsætter hos ham, er 6,000 Kr. ikke nogen stor Gage. Og hans Afgørelser kunne dreje sig om hundrede Tusinder af Kroner for vedkommende Selskaber. Hvis vore Embedsmænd ikke vare saa umaadelig hæderlige her til Lands, at man naturligvis ikke kunde tænke sig, at de skulde give efter for Fristelser, vilde jeg sige, at det virkelig var Synd og Skam at udsætte denne Mand for en saadan Fristelse, som den, man sætter ham i, naar man giver ham en saadan Magt og en saa ringe Gage. Jeg samstemmer fuldstændig med de ærede Medlemmer, der allerede have talt for, at man i Stedet for denne enkelte Mand skulde sætte et Raad, der repræsenterede de Kundskaber, der ere aldeles nødvendige her: statistiske, forsikringskyndige, matematiske, juridiske osv. Det kan ikke alt findes hos en enkelt Mand, og der er derfor ikke andet for end at lægge det i Hænderne paa et Raad. Som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) gjorde opmærksom paa, medfører det ikke nogen som helst Udgift for det offentlige. Selvfølgelig skulde de paagældende Selskaber betale tilbørlige Gebyrer til at lønne hele denne Administration, men selv om det saaledes blev et Raad og ikke en enkelt Mand, vil jeg dog ikke kunne være med til at lægge en saadan Magt i Raadets Haand, som man her har foreslaaet lagt i Inspektørens Haand. Jeg mener, at det er principielt forkert, og at man godt kan opnaa det bedste Resultat uden at gøre et saadant Indgreb fra Statens Side.

Jeg skal fra England, som er Livsforsikringens klassiske Land, efter et Værk fra 1899 meddele nogle enkelte Udtalelser. Der findes i England 90 Livsforsikrings-selskaber; det er ikke mange, fordi de have dem saa store der og ere fri for alle disse Smaaselskaber. Disse 90 Selskaber have Forsikringer til over $\frac{1}{2}$ Milliard, 500 Mill. Pund Sterling, 9,000 Mill. Kr., og de Selskaber ere efter sagkyndiges Dom de allerbedste og kyndigst drevne i Verden. Det engelske Fagblad „Economist“, som nyder megen Anseelse, skriver at de ere solide allesammen, og det uagtet de i England i alt væsentligt have Publicitetssystemet og ikke ellers gribe ind. Men de have rigtignok i England en Bestemmelse, som jeg undres over ikke er kommen ind her; den er allerede bleven omtalt, og det er Forpligtelsen til at stille et stort Deposi-

tum. Ethvert Forsikrings-selskab skal i England deponere 20,000 Pund Sterling, før det kan komme til at virke, og der skal tillige være indbetalt 10 pCt. af Aktiekapitalen. Grunden til, at man i England er naaet til dette Resultat, er naturligvis den, at de have en saadan Lovgivning, og fordi Pressen virker ind paa Publikum, hvori den støttes fra Statens Side ved Hjælp af Publiciteten. Publikum, som vil se sig for og varetage sine egne Interesser, bliver af Pressen hjulpet til at kunne føre den nødvendige Kontrol. Man kan jo saa sige: ja, det er i England, der kan saadan noget gøres, der ere de mere udviklede og klogere. Jeg ved dog ikke, om det kan gælde nu til Dags. Man ser jo dog i tyske Blade, hvor dejligt det System er, vi nu skulle have, og hvor de række ned paa England og sige, at de i enhver Henseende staa lavere. Jeg er nu tilbøjelig til at sige: ja vel, Kulturen staa i England højere^o ogsaa paa dette Omraade, men lad os ogsaa her se at arbejde os saa vidt frem og ikke give Love, som kun sløver Befolkningen og vænne den til ikke selv at se sig for. Love, som kun tjene til at arbejde bort fra og ikke hen imod Idealet. Den ærede Minister vil saa maaske atter sige, som han sagde i sin Tale, at vi jo have det norske Udkast af 1895, som ligger til Grund for det Udkast, vi behandle her, og at det er et fortræffeligt Udkast. Den højtærede Minister siger saa endvidere, at det vilde være meget rart, om vi engang kunde komme Norge i Forkøbet. De have der endnu ikke kunnet faa gennemført dette Udkast, og hvad vilde det ikke være for en Triumf, om vi kunde gennemføre det før Norge selv. Jeg var i Sommer i Norge, og saa vidt jeg der hørte, var Grunden til, at de endnu ikke havde gennemført Udkastet, den, at de ikke vilde have det, formodentlig af de samme Aarsager, jeg har anført. De ville maaske gerne overlade det til os. Men jeg vil ikke, for at komme et Hestehoved forud for Norge, være med til noget, jeg anser for principstridigt. Der anføres saa et Hovedargument; det ærede Medlem for 2den Kreds berørte det i Gaar, og den ærede Minister gav det i sin Forlæggelsestale et ganske drastisk Udtryk, idet han sagde, at naar vi ikke tage dette Koncessionsprincip, undgaa vi ikke den Fejl, at kaste Brønden til, efter at Barnet er druknet — det var Ministerens Ord. Det er en gammel Tanke, at Staten skal være Overformynder. Jeg har tilladt mig en Gang her i Salen at udtale — jeg tror